

DONEU-NOS MÉS FE

Vint-i-setè durant l'any © Mots per a la família - Jordi Castellet

Amb aquesta invocació comença el passatge d'ensenyaments als deixebles (Lc 17,5-10). S'adrecen a Jesús, l'únic que els la pot donar fe, justament perquè ell mateix és realment Déu, el Fill de Déu, la segona persona de la Trinitat encarnada en Jesús de Natzaret. Posem-nos en la seva pell. De ben segur que estaven impressionats per la manera de fer del Senyor, per les seves paraules, per les seves obres, pels seus gestos. Els deixebles varen ser cridats i atrets cap a Jesús i, per dir-ho així, no varen tenir més remei que seguir-lo, que anar amb ell, que respondre a la seva crida. Els deixebles varen néixer i varen venir al món per a seguir Jesucrist, descobrir-lo i reconèixer-lo en tot el que ell deia i feia, fins i tot en aquelles situacions que havien de ser difícils i motiu d'escàndol.

Recordem per un moment que ell mateix va ser perseguit injustament, calumniat, injuriat, maltractat, condemnat a la creu, on va patir la passió per nosaltres, on va donar la vida i va ser ressuscitat pel Pare, Déu Totpoderós, «va pujar al cel i d'allí ha de venir a judicar els vius i els morts», tal com afirmem en el Credo apostòlic.

És aquesta la nostra experiència de cristians? Més aviat no, per regla general. Més aviat, es viu una fe de baixa intensitat, perquè ens fa por llançar-nos als braços de Déu, a l'onada de la força de la fe, senzillament perquè no sabem com fer-ho o perquè no ens interessa, simplement. Preferim viure com si Déu no existís, ens hem acabat creient que tant li fa, que la diferència no té cap mena d'importància. Aleshores som capaços de plantejar les coses a la nostra manera, perquè en sabem més. Aleshores ve quan ens equivoquem.

Ens pensem que això són coses d'altres temps, del passat, dels avis i que en tot cas queda per a mi, per als joves, un residu, un reducte que utilitzem quan ens va bé o quan ho necessitem. Celebrem alguns sagraments, però tampoc sense gaire convicció, com un ritual que s'ha de complir però com que en la vida ja no li donem importància a la fe, aleshores el ritus es torna buit i perd el seu sentit, el mirem amb distància, no sabem al final perquè fem les coses, que si el bateig, que si la comunió, que si el casament o l'enterrament... ho fem una mica perquè toca. Però aquesta manera de fer no omple, no dóna sentit, no dóna contingut a la vida: acaba caient i desapareixent.

Jesús crida l'home a una vida amb sentit, amb intensitat, amb plenitud, perquè no hi ha d'altre camí

que posar la confiança en Déu. En aquell instant, hom s'adona que no és sinó un servent sense cap mèrit, perquè no s'ha fet sinó el que pertocava, un deure d'obligació. Déu crida l'home a compartir la

seva mateixa vida, ni més ni menys. Si la vida, de per si, ja és un miracle, encara ho és més la vida humana, sagrada des de la concepció fins a la mort natural. Els que creiem en Jesucrist, que mirem de rebre l'Evangeli amb regularitat, que renovem els sagraments cada setmana en el temple espiritual

que som els batejats, vivim ja com a ressuscitats. Aleshores, ni el sofriment, ni la mort, ni qualsevol altra prova a la vida no ens fa por, perquè sabem que la pròpia existència està a les mans de Déu.

És Ell i ningú més qui ens l'ha donada i és a Ell i a ningú més a qui l'hauré de tornar un dia, perquè ens la sadolli, la completi i l'enriqueixi amb la seva gràcia, amb la seva força i voluntat, perquè fins i tot quan aconseguim fer alguna cosa que val la pena, reconeguem que és Déu qui actua en cadascú, que ens impel·leix a fer el bé, per la seva gràcia.

Apropiem-nos de la pregària dels deixebles, que descobreixen qui és el seu mestre, quina és la veritable identitat de Crist: «Mc 9,24 Doneu-nos més fe!» Més fe per afrontar la vida amb l'alegria i l'esperança que brota del cor del cristià redimit, aquell que se sap estimat per Déu i que res no ha de témer. Més fe per saber donar gràcies a Déu, per créixer en la meua vida, en el cor, l'actitud de pregària, de contemplació, de recepció dels sagraments. Més fe per donar testimoni de la meua vida cristiana, perquè en la vida de la fe van plegades l'experiència pròpia i el testimoni al meu voltant. Quan he descobert que la fe val la pena, ho faig saber. En aquell instant tothom em coneix com una persona de fe i d'esperança. Més fe perquè hi hagi més fe en el nostre món, que tant ho necessita. Si no soc jo qui la dono al món, ningú no ho farà per mi. Més fe que haig de demanar a Déu, perquè certament que és un do seu i jo no soc res sense Déu, només un manyoc de carn i d'ossos que un dia tornaran a la terra, però que alhora estan cridats a la resurrecció, a la vida plena amb Déu. De fet, cregui o no cregui en Ell, Déu sí que creu en mi i m'atreu al seu costat. Cregui o no cregui en Déu, un dia em trobaré davant seu, cara a cara. M'atreviré, aleshores, a mirar-lo als ulls?